

Het wisselbeleid van een winnende coach staat nooit ter discussie

Zaterdag 23 november 2024. René Gooren - Swentibold 4-3. Dat René 4x in één helft scoort mag als een unicum worden omschreven, dat gaat echt nooit meer gebeuren ("schnap ze um...!!").

Maar het 'hoogtepunt' van de wedstrijd is het moment wanneer coach Willem Thewissen ingrijpt en falende rechterspits Patrick Schepers naar de kant haalt om hem uit zijn lijden te verlossen.

Een terugblik.....

Er gleed een vloek over Patrick's lippen toen hij het bordje met zijn nummer zag. Patrick sjokte naar de zijlijn. Hij zuchtte diep. Alweer gewisseld. Vlak voordat hij het veld verliet, stak hij zijn hand even op naar het publiek. Niemand zong zijn naam.

Oh, ongelukkige Patrick Schepers. Het had zo mooi kunnen zijn. Met een 4-1 ruststand voor de geel-zwarten had coach Willem hem meer speelminuten kunnen geven, misschien wel moeten geven. Al was het maar om het zelfvertrouwen op te vijzelen van onze Al-Qaida-strijder, die elke wedstrijd met bomgordel onder zijn shirt speelt om de wederp partij te intimideren.

Waarom dan deze wissel direct na de rust?

Patrick baalde, want hij voelde dat hij zijn directe tegenstander de baas kon zijn. Deze was namelijk van het soort, waaraan de trainer van Swentibold voor de wedstrijd had moeten uitleggen, dat een knijpende back toch echt iets anders is dan een linksachter met venijnige scherpe nagels.

En natuurlijk droomde Patrick van een hoofdrol. Dat hij in de slotminuut bij een corner de beslissende goal zou forceren. Dat de bal naar hem toe zou zweven. Dat hij zou afzetten. Dat hij zou vliegen. Dat hij zou omhalen. En dat de bal in de bovenhoek zou verdwijnen.

En dat hij de held van het dorp zou zijn. Voor altijd. Groter dan loopwonder L.Nelissen, groter dan die spits 'oet Aelse', groter dan vergane glorie W.Leurs, ja zelfs groter dan het vriendje van de coach, Rob Schulpen.

Soms verlangde hij er wel eens naar, zijn naam uit duizenden kelen. Paaaaa-trickkkkkkk, Paaaaa-trickkkkkkk, Paaaaa-trickkkkkkk. In Meers konden ze het mooi. Hij hoefde maar naar een bal te kijken of ze begonnen te zingen. Tja. Dat was ooit. Hier in Stein bij de veteranen zingen ze nooit Paaaaa-trickkkkkkk. En zeker niet als hij wordt gewisseld.

Patrick trok een jas aan, maakte zijn schoenveters los en sjokte verder naar de kleedkamer, zijn scheenbeschermers in zijn hand. Via de achterdeur naar binnen, de gang in, en daarna nog een deur door. Zijn noppen tikten op de vloer van de gang. Er hingen foto's aan de muren. Juichende voetballers, scorende voetballers, tackelende voetballers. Hij hing er zelf niet tussen.

In de kleedkamer was niemand. Er stonden overal tassen op de vloer, aan de haakjes hingen kleren te wachten op de spelers die nu nog op het veld stonden. Patrick ging op zijn plek zitten en staarde voor zich uit. Hij vroeg zich af waarom de bal niet meer altijd naar hem luisterde.

En waarom zei de trainer niet tegen die andere gasten dat ze alle ballen gewoon bij hem moesten inleveren. Met zijn sublieme techniek, waarmee hij de bal stevast onder de voet controleert, zou hij nog steeds van meerwaarde kunnen zijn voor het elftal. Als je er af en toe maar eentje inschiet, zou de trainer tevreden moeten zijn. Ook al beweegt hij ongeveer net zo snel als het gras onder zijn voeten groeit, nog steeds geen probleem. Een paar kilootjes teveel? Geeft niks joh.

Als Mo Ihattaren bij RKC met 10 kilo overgewicht betaald voetbal kan spelen, dan zou Patrick zijn normale niveau bij de Ster ook moeten kunnen behalen. Misschien zou zijn droom om profvoetballer te worden alsnog uitkomen.

Diepe zucht, hij voelde zich ongeveer net zo nuttig als een snorkel in de Sahara. Man, hij had zin in een pint. Misschien wel twee. Hij graaide in zijn tas, in de zakken van zijn jas. Nergens geld of bonnen van de kantine. Shit....

Hij liep naar de spiegel en keek naar zijn gezicht. Er hingen grijze zakken onder zijn ogen. Dat kwam vast door de zorgen over zijn vriendin Pascale, die bij elke thuiswedstrijd standaard zijn bonnen uit zijn jas ontvreemde. Een pint en een paar snacks, daar had hij momenteel dringend behoefte aan. Dat was een stuk belangrijker dan voetbal.

Hij trok zijn shirt uit en pakte met twee vingers de vetrol die over de rand van zijn broekje hing. Hij vroeg zich af waar hij had gespeeld als hij vroeger geen vaste klant van Pizzeria Grillroom Zena was geweest, en als hij nooit had gedronken. Misschien had hij deze week dan wel in een stampvolle Kuip gevoetbald, en niet op sportcomplex 't Hetjen met allemaal cynische toeschouwers en een trainer die zonder systeem speelt. Tja. Misschien ook niet.

Patrick keek naar zijn shirt op de grond. Naar het zwart en geel, naar het logo. Een beetje verloren voelde hij zich wel. Verkeerd dorp, verkeerde club. Stiekem hoopte hij wel eens dat Havantia hem zou terug halen. Lekker weer naar Meers, af en toe stappen met zijn oude maten. Maar dat clubje uit het maasdorp bestaat helaas niet meer.

En iedere zondag zou zijn naam over het veld rollen – hoe slecht hij ook speelde. Niemand die moeilijk zou doen over zijn gewicht, of over zijn pintjes na de wedstrijden. Niemand zou wonderen van hem verwachten.

Patrick liep de douche in. Hij keek nog een keer over zijn schouder om er zeker van te zijn dat er niemand was. En daarna zong hij zachtjes: Paaaaa-trickkkkkk, Paaaaa-trickkkkkk, Paaaaa-trickkkkkk. Heel eventjes galmde zijn naam tussen de muren.

Mister N(ameless)